

„Мѣр казвѣ, Станке, мѣр казвѣ,
Де имж тешку имани!“¹⁾.

Турцитѣ се ползували отъ всѣки единъ случай, който имъ давалъ възможность да помюсюлманчатъ българитѣ. Поради това у насъ сѣ се появили на много мѣста мюсюлмани българи, които достигатъ до 700,000 души. Тия българи се наричатъ помаци. Тѣ сѣ запазили своя роденъ езикъ, своитѣ нрави, обичаи и стария славянски битъ. Помацитѣ живѣятъ въ разни области на Българския полуостровъ, нѣ най-вече въ Родопитѣ и въ Македония. При потурчването на помацитѣ турцитѣ сѣ употребявали грозни насилия и жестокости, като сѣ избивали или разпрѣсвали всички ония, които имъ се противѣли.

Като най-добъръ примѣръ на това, по какъвъ начинъ и съ какви срѣдства сѣ прѣобърнали турцитѣ нашитѣ помаци въ мюсюлманство, може да ни послужи съобщението на Попъ Методия Драгиновъ, за потурчването на чепинскитѣ и въобще на по-големата часть отъ родопскитѣ помаци.

Споредъ това съобщение, чепинскитѣ българи, като „войници“, сѣ ходѣли да помагатъ на султана въ войнитѣ му на всекъждѣ и се ползували между другото и съ пълна черковна свобода,—не зависѣли отъ гръцкия владика въ Пловдивъ и не му плащали никакъвъ данъкъ. Въ 1657 г. настанѣлъ въ Родопитѣ голѣмъ гладъ. Въ тая година турцитѣ започнали война съ Венециянитѣ и събрали голѣми сили въ Пловдивъ. Гръцкиятъ митропо-

¹⁾ Бр. пер. сп. кн. 7 и 8, стр. III—III2.